

Det är så osvenskt

”Det är så osvenskt,” skrattade Ulla. ”Hur menar du då?” undrade jag. ”Alla parasoll och uteserveringar. Människor som sitter vid borden ivrigt pratande och skrattande. Och trubadur. Det är sånt man väntar sig kring Medelhavet, inte här,” fortsatte hon. Hennes kommentar fick mig att tänka tillbaka på förra årets resa till Italien. Dom italienska parasollen byggde hela tak över uteserveringarna som solskydd för gästerna som till hälften bestod av turister. Den inhemska befolkningen stod för servicen samt för en del av gästsammansättningen, och då ofta i form av stora familjer som samlades kring förhandsbokade bord. 16 personer i alla åldrar. Från nyfödda till den som var äldst. En gammelfarmor på 90 eller så. Där var osvenskheten. Så gjorde inte svenska familjer så ofta. Det är sant, men inte verkade dom särskilt hejiga i varje sekund för det. Man resonerade, man bannade, man var allvarlig, man skrattade men förstås en genomgående tråd i beteendet var att man gjorde det ljudligt. Om man blev sur fick hela serveringen veta det och likaså om man var på gott humör. Men trubadur, som Ulla sa. Jag minns att vi spankulerade omkring en kväll i vårt italienska närområdet och passerade krog efter krog som var halvsatt och helt i avsaknad på underhållning. Bara en av dom annonserade med underhållning kl. 22 00 varför vi styrde kosan tillbaka dit vid den tiden och i ena hörnet hade man riggat med mick och förstärkare och vid sidan av anläggningen vankade artisten omkring och väntade på klartecken från den lokala polismyndigheten att han skulle få spela. Han fick aldrig något klartecken och vid 23 30 promenerade vi därifrån hem till vårt hotellrum. Ingen puls och ingen flärd. Nästan så man började uppskatta den lokala pizzerian där hemma och deras ”osvenska” trubaduraftnar. Detta berättade jag för Ulla som ändå stod fast i att människor som log, skrattade, sjöng och dansade var osvenska. ”Med det måste du mena att alla svenskar är sura, inåtvända osv.” svarade jag. Nä det menade hon ju inte. Det fanns ju undantag. ”Undantagen är många i så fall,” svarade jag. ”Och viaat är det väl skillnad på det sydländska temperamentet kontra det nodliga men tänk dig en varm sommarkväll i Kungsträdgården i Stockholm, eller en ljummen högsommarkväll på Avenyn i Göteborg. Eller stämningen i någon av våra småstäders stortorg eller dess gågator. Varje småstad med självaktning har ju idag en gågata kantad av uteserveringar där den lokala befolkningen träffas och ivrigt avhandlar dagens aktuella ämnen.” Ulla såg tankfull ut och sa: ”Jo lite mer prat, både på bussar och på andra ställen kanske än det var förr. Fast inte när det är 20 gr. Kallt ute och snöstorm”. ”Skulle en Italienare vara lika språksam utomhus en smällkall vinterdag, menar du?” Svarade jag. Ulla svarade inte direkt på frågan, utan fortsatte lite mumlande. ”Men visst kan det hänga ihop med vädret. Det har ju skett en viss klimatförskjutning på sista tiden, det är ju sant förstås. Så svenskarna har nog blivit lite mer osvenska på sista tiden.”

Björn Holmer

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Björne.H med Poeter.se id #26988 innehar upphovsrätten